17/01/2019

Ένα λουλούδι στη ρίζα του ελάτου

/ Γνώμες

Του Κώστα Παναγόπουλου

Μη φοβηθείς. Θα νικήσεις. Θα δεις. Χθες βγήκα στον κήπο μου και ένα μανιτάρι είχε βγει. Σήμερα το μεσημέρι, μέσα σε ώρες πόσες, είχαν βγει άλλα τρία. Τόσο πολύ απόρησα, έτσι άβγαλτος στα κηπουρικά, ώστε να πω από μέσα μου: «Μα, σκάνε; Πως φυτρώνουν έτσι γρήγορα;». Θα περάσει νωρίς. Αργά, αλλά νωρίς. Το μαρτύριο θα λήξει. Γρήγορα θα σκάσουνε τα μανιταριά κι εσύ θα στρώνεις το καρό τραπεζομάντιλο της πλησμονής, ως άλλη καλή νοικοκυρούλα με πλεξούδες στα μαλλιά και στο πρόσωπο γαλήνια βούρλα. Ο τάφος της Οσίας Ντανιέλας σκάει θαύματα σαν τα μανιτάρια, ήδη από το 2004. Στο κοιμητήριο Αντρονάκε, στη συνοικία Κολεντίνα της πόλης του Βουκουρεστίου, πηγαίνουν οι άνθρωποι αθρόοι, ευλαβικοί, φεύγοντας θεραπευμένοι έως σήμερα από μία Αγία της υπομονής. Αλλιώς, δε λέγεται. Θεωρητικώς, δεν αποδίδεται σε σχήμα. Δε θα το πούμε για τους μορφωμένους, τους υψηλούς, αλλά, όμως, για τους απλούς, οι οποίοι, άλλωστε, αγιάζουν καθημερινά, ήδη εκεί χαμηλά στο υποπόδιο των μορφωμένων. Ο κατά σάρκα πατέρας της Οσίας Ντανιέλας τη ρήμαζε στο ξύλο, της πέρναγε χέρι ισοπεδωτικό, την τουλούμιαζε, μόνον και μόνον γιατί ήταν χριστιανή και ήθελε να είναι μία ταπεινή καλογριούλα. Της πατούσε τις εικόνες, την κυνηγούσε

σε κάθε μοναστήρι, την κανιβάλιζε, την χαντάκωνε. Όταν είδε και αποείδε, το έκανε με μέθοδο, κανονίζοντας μία ψεύτικη διάγνωση, ώσπου την έστειλε τρελή και με χαρτί, με σωληνάκια στη μύτη και αναίσθητη μονίμως απ’ τα φάρμακα. Έφυγε πια το κοριτσάκι από τα ψυχοφάρμακα τα επίτηδες. Η ακινησία στο κρεβάτι συνηγόρησε κι αυτή. Παράλυση, λέει, και απόφραξη του αυλού του εντέρου. Παραλύουμε εμείς, τώρα πια, από το πορτρέτο αυτηνής . Το πρόσωπο της Οσίας Ντανιέλας είναι η προσωποποίηση της πλησμονής, ένα άφθονο λουλούδι στη ρίζα του ελάτου. Κοίτα τη φωτογραφία της. Όνειρο ζεις;